

Det havde han været en Mester i som Dreng, og det morede ham at mærke, at han efter saa mange Aars Forløb ikke havde glemt „Taget“. Jakobe sad henne paa Bænken, foroverbøjet med Haanden under Hovedet, og saae til. Hvergang Per efter et vellykket Kast vendte sig om for at indhøste hendes Bifald, smilte hun og nikkede; men i Mellemtiderne var hendes Ansigt alvorligt, Udtrykket tankefuldt og fraværende.

„Saae du? . . . Otte Smutter!“ raabte Per drengestolt.

Han var bleven ivrig. Med stor Omhyggelighed udsøgte han de Sten, han skulde bruge, og trak tilsidst endog Frakken af. Hin Hjemglæde, der var svunden bort for ham deroppe i Villaen, genfandt han her ved den aabne Strand. De bløde Klunk af Bølgerne paa Breddens Sand, Lyden fra det kogende Skovdyb derinde bag ham, disse dumpe Aarestød fra den usynlige Baad langt ude paa Vandet, — der var i alt dette noget, som gjorde ham glad. Det var, som lød der her det hjemlige, fortrolige „Velkommen“, han havde savnet.

*

*

*

Per havde truffet den Aftale med Ivan, at han den næste Morgen skulde komme til ham paa Hotellet, hvorfra de saa vilde følges til det berammede Møde hos Max Bernhardt. Dødtæt af Dagens mange, hinanden bekæmpende Indtryk og af de foregaaende Døgn's Rejsestrabadser tog han tidlig hjem fra „Skovbakken“, gik straks i Seng og vidste ikke af sig selv at sige, før han den næste Morgen vaagnede ved Sporvognenes Kimen.

Da det gik op for ham, hvor han var og hvilke betydningsfulde Ting der forestod, blev han lysvaagen og stod straks op. Trods det Ubehag, han stadig følte ved Tanken om disse fremmede Geschæftsherrer, hvem han nu skulde gøre til sine Fortrolige og ligesom prisgive noget af sit eget inderste Selv, var han utaalmodig efter at tage fat; og det var hans Haab, at han ved sin personlige Nærværelse skulde kunne indgive de aabenbart meget ængstelige og nøgterne Pengepugere noget mere Mod